

sagerne er de vanskelige sager vedrørende forbrydelser mod børn, og at nævnesager er besværlige og besværlige.

Den efterfølgende diskussion, i hvilken bl.a. overlæge, dr. med. *Georg Stürup*, overretssagfører *K. Anker-Jensen*, højesteretsdommer *Jesper Simonsen* og landsdommer *F. Lucas* deltog, viste, at meningene var meget delte på de anførte områder.

J.P.B.

Litteratur.

Theodor Petersen: Retsliv og retspleje i England. Nyt nordisk forlag, Arnold Busck. København 1949. 300 sider.

Der er vistnok blandt danske jurister en betydelig interesse for engelsk ret. Måske ikke netop for dens indhold af materielle retsregler, men for dens ydre former, engelsk retspleje og retspleje. Beror det på parykker, kapper og andre prydelser, på bizarre skikke og tusind omsvøb, på kontrasten mellem procesformens ælde og retstvistens aktualitet, på »case law«, på dommerens autoritet, på advokaternes evne til stadig at forny sig i to klassiske roller, eller hvorpå beror det? Det lønner sig formentlig ikke i korthed at ville udtrykke, hvad der fængsler. Det lønner sig derimod at forstå så meget som muligt, når man først har opdaget, at engelsk retspleje har denne særegne tiltrækningssevne. Sagen er jo den, at man i en engelsk retssal eller ved læsning af et procesreferat, en dommerbiografi eller en kriminalroman jævnlig træffer på ting, som ikke forstås uden visse forkundskaber.

Der kan ikke være tvivl om, at landsdommer *Theodor Petersen* med rette har set det som en nyttig opgave at give danske jurister sådanne forkundskaber, — foruden at det har moret ham at skrive sin bog. Forfatteren har forenet sine indtryk fra engelske retssale med et omfattende bogligt studium på nogle praktisk vigtige retsområder. Det er overvejende blevet en bog om domstolsordningen, dommerne, advokaterne og processens gang, herunder bevisførelsen. Indledningsvis gives en retshistorisk oversigt og en omtale af case law-systemet. I bogens sidste trediedel har forfatteren fra den materielle ret valgt at behandle emner fra familie- og arveretten samt fra strafferetten, der i det hele har haft hans særlige interesse. Det ses først i de processuelle afsnit; men strafbarhedsbetingelserne, de strafferetlige sanktioner og bedømmelsen af de enkelte forbrydelser er desuden behandlet på henvend 50 sider. Det har naturligvis ikke været forfatterens mening at afmåle sider og linier nøje efter systematiske hensyn, så lidt som at udtømme nogen del af emnet eller at øve kritik.

Det bør noteres som en fordel ved bogen, at den ikke blot orienterer læsere, som gerne vil vide noget, men omhyggeligt vejleder den, der vil vide mere. Det er en fordel, fordi engelsk ret også i sit indhold er værdig til et studium i de nordiske lande, ikke altid værdig til efterligning, men i kraft af sin struktur og begrebsdannelse egnet

til at sætte velkendte retlige fænomener i et nyt lys. Der anføres i bogen et stort antal domme, man finder råd og vink for studier i England og fyldige litteraturhenvisninger. På et enkelt strafferetligt område af særlig interesse for fremmede, fredsdommerinstitutionen, kunne man til forf.s henvisninger føje en bog af *Leo Page*, »Justices of the Peace«, og en betænkning afgivet i 1948 af en »Royal Commission on Justices of the Peace«. Det er ganske interessant og ofte overraskende at se englændernes egen bedømmelse af dette lægdommersystem, der er grundlaget for så at sige hele deres strafferetspleje.

Knud Waaben.

Rättegångsbalken jämte annan processlagstiftning utgiven av *Ake Hassler*. Norstedt. Stockholm 1950. 492 sider.

Den svenske retsplejelov af 1942 fylder i denne udgave henved 150 sider. Resten af bindet består af en omtrent fuldstændig samling af andre procesretlige bestemmelser, i alt 125, navnlig love og kgl. kundgørelser. Af indholdet kan nævnes de kgl. instruxer for justitiekanslerembedet og for anklagemyndighedens embeder (rigsanklager, landsfogeder, lands- og stadsfiskaler), instruxen af 1941 for rigsdagens justitieombudsmand, kap. 7—14 af den nye trykkefrihedsforordning af 1949 med supplerende love, reglerne om fuldbyrdelse af bødestraf, forundersøgelseskundgørelsen af 1947, loven af 1939 om personundersøgelse forud for straffedomme (med kundgørelse af 1943) og loven af 1945 om erstatning for uforskyldt fængsling og domfældelse. — Ud-gaven er ikke kommenteret, men forsynet med en del henvisninger.

Knud Waaben.

Otto Pollak: The Criminality of Women, Philadelphia, University of Pennsylvania Press, 1950.

I diskussionen om kvindens kriminalitet har man i almindelighed tillagt den officielle kriminalstatistik den betydning, den efter en overfladisk betragtning har krav på. Denne opfattelse er dog næppe holdbar. I sin bog rokker *Otto Pollak* meget stærkt ved den traditionelle opfattelse af kvinden som mindre tilbøjelig til at begå forbrydelser end manden. Han tager sit udgangspunkt i *Sellins* krav til en kriminologisk relevant kriminalstatistik. Kriminalstatistiken er kun pålidelig for forbrydelser med følgende ejendommeligheder: »(1) it must be considered highly injurious by the members of society, (2) it must be of a public nature, and (3) it must induce the fullest possible cooperation of the victim, or of those interested in the victim, with the law«. Ud fra disse synspunkter gennemgår forfatteren i bogens 2., 3. og 4. kapitel spørgsmålet om den skjulte kriminalitets relative størrelse hos mænd og kvinder. Han kommer til det resultat, at kvinders forbrydelser langt oftere er hemmelige og forbliver skjulte, langt sjældnere anmeldes og opklares, sjældnere medfører tiltalerejsning og sjældnere fører til domfældelse end mænds forbrydelser. Disse 3 kapitler

indeholder et meget stort materiale af iagttagelser af enkelttilfælde, der med god grund må gøre forfatteren — og læseren — yderst skeptisk overfor den officielle kriminalstatistik's oplysninger om den kvindelige andel i kriminaliteten.

I kap. 5 forsøger forfatteren at danne sig et skøn over den kvindelige kriminalitets virkelige omfang. Statistisk materiale til belysning af dette problem er kun i meget ringe udstrækning tilgængeligt. Imidlertid har man for 2 forbrydelsers vedkommende data i USA, der tillader en vurdering af den talmæssige betydning af den skjulte kriminalitet hos kvinder. Det drejer sig om kriminelle aborter og varehus-tyverier. I 1940 var forholdet mellem den mandlige og kvindelige kriminalitet i New York omtrent som i Danmark før krigen: 10 til 1. Forsigtige vurderinger på grundlag af oplysninger fra hospitaler og stormagasiner viser imidlertid, at de ikke-påtalte ulovlige svangerskabsafbrydelser og varehustyperier er af et sådant omfang, at hensyntagen hertil ville ændre det nævnte forhold til 4,7 mandlige lovovertrædere for hver kvindelig.

Man kan indvende, at også mænd begår forbrydelser, der i stor udstrækning forbliver skjulte; men Pollak godtgør ved forskellige be-
tragtninger på overbevisende måde, at den kvindelige kriminalitet ifølge sin natur i langt større udstrækning er hemmelig og forbliver skjult end mænds forbrydelser.

I disse kvantitative vurderinger af den kvindelige kriminalitets virkelige omfang har det kun været muligt at tage hensyn til de nævnte 2 lovovertrædelser, om hvilke man besidder et vist statistisk materiale. Hvis man yderligere kunne danne sig et pålideligt skøn over den skjulte kvindelige kriminalitet ved forbrydelser som drab, kvinders seksualforbrydelser, specielt overfor børn, kriminel kvindelig homosexualitet, falske anmeldelser, pengeafpresning, samlejetyverier, husassistenternes tyverier samt alle de tilfælde, hvor kvinder optræder som anstiftere og passive deltagere, må man acceptere den konklusion, at den påståede mindre kvindelige kriminalitet kun er en myte. » . . . female crime is perhaps the outstanding area of undiscovered, or at least unprosecuted, crime in our culture and . . . its actual amount as well as its relation to male criminality has been greatly underrated«.

Rigtigheden af denne konklusion er ifølge Pollak så åbenbar, at kun følelsesmæssige grunde kan forklare, at man stiller sig skeptisk overfor den. Sådanne følelsesmæssige grunde eksisterer imidlertid også og gør sig gældende med betydelig styrke. Forfatterens synspunkter, der kommer klarest frem i bogens resumé, vil måske nok virke temmelig overraskende på mange mandlige kriminalister; men de er i hvert fald så interessante og indeholder så mange realiteter, at de fortjener at blive taget op til nærmere overvejelse.

Vi lever i en kultur, der er behersket af mænd. Mænd har altid prøvet på at forstå kvinder; men det er som regel mislykkedes. Mænd,

der på samme tid undertrykker og behøver kvinder, har aldrig følt sig helt vel til mode som undertrykkere, og derfor har de altid været på vagt overfor oprør og hævn fra kvindernes side. Sådan er despoters indstilling ofte. For mænd, der socialt dominerer kvinder, spiller denne emotionelt betonedede indstilling en særlig rolle, fordi også mændenes erfaringer fra deres tidligste barndom er erfaringer om den mest fuldstændige afhængighed af kvinden i moderens skikkelse. I deres følelsesmæssige ubehag ved forholdet mellem de to køn har mændene gjort mange ulogiske og selvmodsigende forsøg på at modvirke og fjerne denne frygt, der resulterer af den tilgrundliggende kulturelt betingede konflikt. Dybest set har de prøvet på at benægte kvindernes evne til at gøre de ting, mænd gør. Enten opstiller de et kvindeideal af engleagtig blidhed, eller de gør kvinden til en inkarnation af ondskab. Begge dele er bekvemt: i første tilfælde bliver kvinden ganske ufarlig, i andet kan hun fordømmes. Mænds forsøg på at forstå kvinder er i virkeligheden kun et forsøg på at begrunde deres behandling af medlemmerne af det andet køn. Som oftest er det kun en selvbedragerisk rationalisering af den typisk mandlige, følelsesbetingede indstilling. Med hensyn til den kvindelige kriminalitet har mænds selvbedrag været usædvanlig stærkt overdrevet. »It has been the traditional opinion of criminologists that women commit relatively few crimes and that when they do so they somehow betray their womanhood by venturing out into a reserve of men. In this parochial view they have overlooked all the basic tenets of our understanding of human behavior. They have also failed to use even the few valid insights which, in spite of their unconscious handicap, men have been able to gain regarding the nature of female behavior«.

Hvis man er helt uenig med Pollak, bør man prøve at analysere, i hvor høj grad uenigheden kan skyldes netop de følelsesmæssige grunde, han peger på! Selv blandt dem, der udfra rationelle betragtninger anerkender kvindens ligestilling, finder man adskillige, for hvem synspunktet er væsentligt lettere at acceptere i teorien, end det er at efterleve det i praksis. Der findes mange mænd — og for den sags skyld også en hel del kvinder — der føler, at utroskab samfundsmæssigt, kulturelt og moralsk set er en temmelig betænkelig sag, hvis den utro ægtefælle tilfældigvis er hustruen.

Kapitel 6 gennemgår en væsentlig del af det materiale, der kan belyse spørgsmålet om den sociale udvikling og forholdet mellem mænds og kvinders andel i kriminaliteten. Kriminalstatistiske data, der dækker en længere periode, er ofte modsigende. Nogle undersøgelser fra sidste halvdel af forrige og begyndelsen af dette århundrede viser en forøgelse og andre en formindskelse af den kvindelige kriminalitet. Sådanne uoverensstemmelser kan imidlertid hænge sammen med, at de forskydninger, der er foregået, ikke i lige grad gælder den kendte og den ukendte del af kriminaliteten, og iøvrigt er vurderingen af sådanne materialer vanskelig, fordi forandringer i straffelovgivning og

kriminalpolitik stærkt kan påvirke den udvikling, der sker. Hertil kommer uenighed med hensyn til hvilke sider af den sociale udvikling der må tillægges betydning. Hvis man imidlertid begrænser undersøgelsen til kritiske perioder, hvor kvindens sociale emancipation har været særlig fremtrædende — nemlig krigsperioder — forsvinder uoverensstemmelserne, og erfaringerne fra forskellige lande og forskellige tidsperioder, viser, at en forøgelse af den kvindelige berigelseskriminalitet ledsager kvindernes sociale emancipation. Dette behøver ikke at medføre en tilsvarende nedgang i den del af den kvindelige kriminalitet, der i stor udstrækning forbliver skjult. »Woman with all her success in getting access to new fields and new social roles has not been able to get rid of her more traditional functions. She still is the homemaker, the rearer of children, and the shopper. Man — albeit grudgingly — has accepted her as a competitor, but he has as yet refused to become her substitute in the social sphere. Thus, with her burden of social functions increased, it seems probable that her opportunities for crime have not just changed but increased correspondingly«.

Det følgende kapitel om *The Specificity of Female Crime* beskæftiger sig med spørgsmålet om, hvad man kort kan kalde typiske former for kvindelig kriminalitet, d.v.s. lovovertrædelser, som begås *forholdsvis* hyppigere af kvinder end af mænd. Forfatteren gennemgår på grundlag af den foreliggende litteratur og nogle kriminalstatistiske publikationer forbrydelser som drab, vold, tyveri, røveri, hæleri, brandstiftelse, prostitution, kriminel beruselse og andre former for narkomani. Indenfor gruppen af forbrydelser mod personen synes kvinder at optræde som mordere i det mindste i samme forhold som mænd, og det samme gælder vold (assault). Kun ofrene synes at være forskellige, idet kvinder foretrækker børn, ægtefæller og elskere som objekter for deres forbrydelser mod liv og legeme. Blandt ejendomsforbrydelserne ligger den eneste forskel i anvendelsen af magt, idet mænd *forholdsvis* hyppigere synes at begå røverier og indbrudstyverier. Her må man imidlertid tage hensyn til kvindens virksomhed som anstifter og i mere passive roller. Det er derfor mere den måde, hvorpå kvinder deltager i disse forbrydelser, end den udstrækning, hvori de deltager, der adskiller de to køn fra hinanden. Med hensyn til hæleri er der ligeledes tilsyneladende en forskel til gunst for kvinder; men dette hænger sammen med, at kvindelige hælere som regel samarbejder med familiemedlemmerne i deres kriminalitet. Kun prostitution danner en undtagelse. Konklusionen af denne del af undersøgelsen bliver derfor, at der bortset fra prostitution næppe er nogen lovovertrædelse, der kan betegnes som en typisk kvindelig forbrydelse. »It is thus not so much the interest which women violate, or the degree to which they do so, as the victim which they choose, the person with whom they cooperate, the opportunities of which they avail themselves, and the part which they play in the actual per-

petration of certain offences which seem to express the sex specificity of female crime».

Kapitlerne 8 og 9 gennemgår spørgsmålene om kvindelige lovovertræderes alder, ægteskabelige forhold, erhverv, intelligens og race. For nogle af disse faktoreres vedkommende er materialet kun sparsomt. Resultaterne af undersøgelsen kan kort sammenfattes således: Kvindelige lovovertræderes alder ved 1. lovovertrædelse, alder med maksimal kriminalitet og alder for kriminalitetens nedgang og ophør falder senere end for de mandlige lovovertræderes vedkommende. I vor (vesteuropæiske og amerikanske) kultur er kriminaliteten større for gifte end for ugifte kvinder. Husassistenter og husmedhjælpere har en betydelig kriminalitet, kvindelige fabriksarbejdere begår kun få overtrædelser. Intelligensen spiller kun en ringe rolle for kriminaliteten, uanset kønnet. Kvindelige lovovertræderes noget ringere intellektuelle udvikling skyldes i stor udstrækning de prostituerede, blandt hvilke der er mange svagtbegavede. Den officielle amerikanske kriminalstatistik tyder på, at kriminalitetsrisikoen er forøget i væsentlig højere grad for negerkvinder sammenlignet med hvide kvinder end for mandlige negere sammenlignet med hvide mænd; men negerkvindernes sociale stilling synes meget mere fri end de hvide kvinders, så forskellen kan meget vel skyldes, at den måde, hvorpå negerkvinder begår deres forbrydelser, indebærer en forøget anmeldelses- og domfældelsesrisiko sammenlignet med de kvindelige hvide lovovertræderes teknik.

Resultaterne af den del af undersøgelsen, der er refereret i det foregående, danner grundlaget for de 2 sidste kapitlers diskussion om biologiske og sociale faktorer i den kvindelige kriminalitet. Forfatteren afstår på forhånd fra at beskæftige sig med spørgsmålet om sindssyge kvindelige forbrydere.

Kvindens ringere fysiske styrke er ofte brugt som en forklaring både på hendes formodede mindre kriminalitet og på en forkærlighed for visse forbrydelser eller for en vis teknik. Synspunktet aflives totalt: det er usandsynligt, at kvinder ikke skulle have kræfter nok til at trykke på aftrækkeren på et skydevåben eller til at bruge en indbrudstyvs værktøj, når hun dog er stærk nok til at udføre hårdt legemligt arbejde på marken, i huset eller fabriken. Den sammenhæng, der forekommer, er mere indirekte: kvindens ringere fysiske styrke kan i tidligere tider have været grundlaget for, at hun har fået til-delt visse sociale roller og opgaver og er blevet holdt borte fra andre. Det er i dag denne rolletildeling og ikke den fysiske styrke, der kanalisere kvinders kriminelle adfærd i bestemte retninger.

Iagttagelser af amerikanske forskere (specielt *Healy*) har fremhævet den for tidlige biologiske modning som en langt mere afgørende kriminogen faktor, specielt med hensyn til seksuelle forseelser, hos piger end hos drenge. Den nærmere forklaring på denne ejendommelige forskel finder Pollak i en sammenhæng med vore vaner og moral på

det seksuelle område, der har gjort mændene til de mere aktive og kvinderne til de mere passive partnere i et seksualforhold. Den for tidlige modning forøger ikke drengenes kriminalitetsrisiko væsentligt, fordi den kun i ringe grad forøger aktiviteten. Men pigen, som simpelthen skal vente, indtil hun bliver opfordret, vil komme ud for tidligere og hyppigere fristelser, hvis hun er tidligere udviklet. ». . . it is more the increase of opportunity resulting from the fact of overdevelopment in girls than the intensity of a premature sex urge which causes this differential in delinquency between male and female juveniles«.

Menstruation, graviditet og klimakterium synes at stå i en vis kausalsammenhæng med kvindernes kriminalitet, og forfatteren gennemgår ikke blot den sparsomme kriminologiske litteratur om dette emne, men refererer også interessante psykologiske teorier om en sådan sammenhæng, idet han dog konkluderer, at materialet vedrørende disse faktorer hovedsagelig er af betydning, fordi det kan lede forskningen ind på baner, som måske kan føre til værdifulde resultater. Endnu ved man ikke tilstrækkeligt til, at sådanne resultater kan formuleres.

De sociale forudsætninger for en kriminel løbebane, der ligger i en lovovertræders milieu under opvæksten, synes at spille en rolle for kvinder såvel som for mænd, idet den eneste forskel er, at piger, der vokser op under slette milieuforhold har den specielle mulighed at inddrage prostitution som et led i deres karriere. I overensstemmelse med andre amerikanske kriminalsociologer fremhæver forfatteren, at »broken homes« spiller en større rolle for piger end for drenge, hvilket måske hænger sammen med, at det oftest er faderen, der savnes i sådan et hjem, og at faderens tilstedeværelse og påvirkning kan være af større betydning for piger end for drenge.

Vigtigere for forståelsen af den kvindelige kriminalitet er det dog, at samfundet skaber specielle behov hos kvinder, der let kan føre ud i lovovertrædelser. For personforbrydelsernes vedkommende finder forfatteren en dybere årsag i den gældende sexualmoral, der stiller væsentligt strengere krav til kvinder end til mænd. Det er måske ikke så meget selve opfyldelsen og efterlevelsen af disse krav som deres blotte eksistens som krav, der resulterer i en vis kompensation eller protest hos kvinderne. På overfladen viser den sig kun ved, at nogle kvinder forlanger en lige så streng sexualmoral efterlevet af mænd. Dybere set kan den imidlertid føre ud i kriminalitet. Nogle kvinder, specielt de ugifte tager deres tilflugt til en fantasitilfredsstillelse af deres seksualbehov, der kan føre til falske anmeldelser af seksuelt indhold. »Only too seldom do our law-enforcement officers realize how often the accusation of an unmarried woman against a man may indicate an experience which she consciously fears and abhors but unconsciously desires, and how often the mental conflict between desire and social restraint may lead her into false accusations of a sexual

character and thus to perjury«. Hos gifte kvinder er protesten oftere åbenlys: hos dem rettes aggressionen og angrebet ofte mod den utro ægtemand eller elsker eller — hvis kvinden ikke gør det — mod en eller anden syndebuk, fx. mandens (og hendes egne) børn eller eventuelt et fjernere, men stadig psykologisk formålstjenligt objekt som naboens børn. Heri ser forfatteren ligeledes forklaringen på, at mange kvinder, der myrder deres mænd eller elskere, ikke føler sig moralsk skyldige, skønt de indrømmer, at deres handling teknisk set er en lov-overtrædelse. De betragter sig selv som administratorer af en højere retfærdighed.

For ejendomsforbrydelsernes vedkommende spiller det en rolle, at kvinderne har fået overdraget hovedparten af familiens nødvendige indkøb. Hermed er fristelsernes antal og styrke forøget proportionalt. Hvad specielt husmedhjælperne angår, fremhæver Pollak, at selve erhvervet ofte medfører en bitterhed og et krav om hævn over den heldigere stillede familie, der kan tillade sig den luksus at have tjenestefolk. »To see what other people have, and what she herself does not have, can almost be called the essential job experience of the domestic servant«. Dette må logisk set føre til en meget betydelig bitterhed, som nødvendigvis må skabe et tilsvarende behov for aggression, der kan give sig udslag i tyverier eller andre former for kriminalitet rettet mod familien.

Vor kultur skaber ikke blot særlige behov for kvinderne i kraft af deres sociale placering; den giver dem også særlige muligheder for at tilfredsstille disse behov gennem kriminell adfærd. Selve ægteskabet frembyder et sådan væld af muligheder for forbrydelser mod liv og legeme, at den mandlige morders og voldsmands opgave er langt vanskeligere. Derfor er der ikke noget overraskende i, at gifte kvinder i højere grad begår forbrydelser og specielt forbrydelser mod personen, end tilfældet er med de ugifte. Ganske tilsvarende forøgede muligheder for at begå ejendomsforbrydelser har kvinden på indkøb og kvinden som husmedhjælper. »If we consider that these crime-promoting factors influence a population group which is characterized by psychologically disturbing biological crises, one can but marvel at the masked character of female crime, which can so conceal the results as to give the impression that women are less criminal than men«.

Otto Pollaks bog er både ved sin metode og i kraft af sine resultater et værk, som den fremtidige kriminologiske forskning ofte vil komme til at vende tilbage til. Lad være, at nogle af dens synspunkter og resultater måske ikke vil stå for en kritisk vurdering baseret på fremtidens forskning på den kvindelige kriminalitets område, så er den dog så inspirerende og frugtbar, at man må anbefale den til enhver, der interesserer sig for spørgsmålet om, hvorfor mennesker af begge køn begår forbrydelser. Når man tænker på den eksisterende, meget omfattende og i en vis forstand også dybtgående diskussion om årsagerne til kvindens formodede ringere kriminalitet, mindes man *Da-*

niel Sennertus' klage: »Der begås i vore dage af mange den fejl, at de søger at forklare årsagen til fænomener, hvis eksistens endnu ikke er sikkert fastslået«. Daniel Sennertus døde i 1637. Gennem Pollaks arbejde er det endnu engang bekræftet, at hans ord stadig har en vis aktualitet.

Karl O. Christiansen.

Jerome Frank: Courts on Trial. Myth and Reality in American Justice. Princeton University Press. 1949. 429 sider.

Jerome Frank er kendt som forfatter til bogen »Law and the Modern Mind« (1930). Alf Ross har i den engelske udgave af værket om virkelighed og gyldighed i retslæren, »Towards a Realistic Jurisprudence« (1946), udførligt behandlet ham som repræsentant for den skole, der søger ud af retslærers dualisme ved at tage sin tilflugt alene til »virkeligheden«.

Franks skepsis over for gyldighedsforestillinger er af en særdeles grundig art. I sin nye bog har han omhyggeligt lagt afstand mellem sig selv og de fleste andre forfattere af den realistiske retning i U.S.A. De fleste er efter Franks mening blot »regel-skeptikere«. De forkaster med rette »papirsreglerne« som udtryk for en gyldig, bindende ret, men idet de reducerer retten til et spørgsmål om at forudsige domstolsafgørelser i konkrete sager, overbetoner de værdien af at fæstne de overordnede domstoles praksis i regler. Frank kalder sig »faktum-skeptiker«. Ret beror på en ligning: $R \times F = D$ (R: rule, regel, F: fact, faktum, D: decision, dom). Både de ortodoxe positivister og de moderne regel-skeptikere anser F for sikker og ser rettens problem i en pålidelig bestemmelse af R. Men, siger Frank, interessen for R har udviklet sig til magi. Man overser, at *facts are guesses*. Det er sandt, at reglerne kan være skiftende og svære at øjne i et samfund som det amerikanske, men denne ustabilitet er for intet at regne mod de hundreder af påvirkninger, der kan bevirke, at det sande F forvanskes på vejen til det afgørende stadium hvor $R \times F$ skal give D, dommens resultat.

Hvad Frank på flere hundrede sider udvikler om dette emne, har nu vistnok ikke større interesse for den almindelige retslære. Det er en gennemgang af en lang række punkter, hvor retsplejen siges at prisgive interessen i en rigtig bestemmelse af faktum. Hele problemet om anvendelsen af forhandlingsmaximen antager i Franks fremstilling en ganske ny karakter, fordi han for både borgerlige og kriminelle sager rejser kategoriske krav om sandhed og grundighed. Han betragter det som et bedrag, at de gældende procesregler skulle sikre en forsvarlig belysning af sagens fakta. Med fryd citerer han en højt anset dommer, som i et foredrag først proklamerede, at processen er en systematisk søgen efter sandheden, ingen leg eller kamp, og som dernæst belærte advokaterne om, at de under krydsexamination bør undgå »tankeløst at stille netop det spørgsmål, som udfylder et hul i

modpartens bevisførelse«. Frank ønsker i alvor at stille ideale fordringer til bevisførelsen: enhver skal under sagen bidrage til at oplyse om fakta, der ikke er fremdraget, alle skal have de bedste sagsførere, alle skal kunne få et nødvendigt vidne hjem fra Kina, Indien eller Peru, staten må påtage sig samme omsorg for civile som for kriminelle sager.

Frank kan have ret i nogle af sine angreb, og det kan have interesse at se en del mere almene ufuldkommenheder i retsplejen fremhævet stærkt ensidigt. Men alt i alt giver han sikkert et fortegnet billede af amerikansk retspleje, og selv uden større kendskab til denne tør man fastslå, at han om rettens væsen, dens funktion og vilkår i samfundslivet, gør adskillige meninger gældende, der næppe tør betegnes som realistisk retslære.

Knud Waaben.

Claud Mullins: Crime and Psychology. Fifth edition, revised. Methuen & Co. London 1949. 228 sider.

Om forfatteren henvises til dette tidsskrift 1949 p. 292, hvor hans selvbiografi er anmeldt. Hans bog om forbrydelse og psykologi, som siden 1943 var kommet i 4 oplag og altså er meget læst i England, er i denne femte udgave ført å jour, bl. a. med omtale af »Criminal Justice Act« 1948. Denne lov er på et vigtigt punkt i overensstemmelse med forfatterens synspunkter: den giver udtrykkelig hjemmel for at gøre psykoterapeutisk behandling til vilkår i en betinget dom. — Bogens titel skal i øvrigt ikke tages for højtideligt, skønt man godt kunne tro det ved at læse de indledende betragtninger over moderne psykologi (Jung, Adler, Freud o.s.v.). Hovedindholdet er, i causerende form, en opfordring til at søge en indgående forståelse af lovovertrædernes psykologiske forudsætninger og vælge reaktionsarten herefter. Det kan jo lyde noget trivielt, men har i Mullins' fremstilling den særlige interesse, at han hyppigt og udførligt refererer praktiske retstilfælde, som er egnede til at godtgøre en mere end rent teoretisk rigtighed af hans grundsætninger.

Knud Waaben.

Bulletin de la Commission Internationale Pénale et Pénitentiaire, vol. XIV, 3-4 (Bern 1949) og vol. XV, 1 (Bern 1950).

CIPP's generalsekretariat har sat sig den opgave at udgive et supplement til de fortrinlige *oversigter over strafferetlige regler i forskellige lande*, som fremkom i kommissionens »Bulletin« i 1935 og 1937. Hæfte 3—4 af bind 14 indeholder oplysning om senere ændringer i retstilstanden i Østrig, Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, England, Italien, New Zealand, Polen, Sverige og Schweiz. Nogle af disse oversigter angår overvejende fængselsreformer; det gælder således det engelske og det schweiziske afsnit.

Det første hæfte af bind 15 indeholder nogle bidrag til en undersøg-

gelse af ,hvilke krav der kan stilles til *et godt fængselssystem*. Fra dansk side foreligger artikler om alle de tre hovedemner, der skulle behandles: åbne anstalter, psykiatrisk behandling i fængslerne og moderne fængselsarkitektur. I øvrigt har kun meget få lande (deriblandt Sverige) indsendt redegørelser, men de to førstnævnte spørgsmål er drøftet på kongressen i Haag i august. — Af hæftets øvrige indhold kan nævnes en artikel af prof. *Vassalli*, der kritiserer den italienske straffelovs ordning med hensyn til behandlingen af lovovertrædere med *nedsat tilregnelighed*. Her anvendes et dobbeltsporet system, hvor (nedsat) straf efterfølges af kurativ behandling. *Vassalli* gør gældende, at rækkefølgen i hvert fald må være den omvendte, men at man i øvrigt bør tilstræbe en behandlingsform, der rummer begge elementer. Man forstår af artiklen, at det endnu vil have store vanskeligheder i Italien at gennemføre et behandlingssynspunkt over for kriminelle særgrupper, når der efter de nedarvede begreber er et strafansvar at sone.

Det kan tilføjes, at CIPP i et særligt hæfte har offentliggjort forhandlingerne på mødet i Bern i august sidste år, hvor det vigtigste spørgsmål var *samarbejdet mellem CIPP og FN*.

Knud Waaben.

The Journal of Criminal Law and Criminology, Vol. XXXIX, No. 1—6, May 1948—April 1949.

Tidsskriftets 39. årgang indledes med en artikel af *Benjamin Karpman*: Emotional Background of White Slavery: Toward the Psychogenesis of So-Called Psychopathic Behavior. Det er en gennemgang af et tilfælde af alfonseri. Det drejer sig om en 28-årig gift mand, der for en overfladisk betragtning synes at kunne karakteriseres som psykopat, men som efter en nærmere analyse betegnes som neurotiker. Karpman finder en typisk sammenhæng mellem hans ambivalente indstilling til moderen og hans kriminalitet. Kvinder tilhører for ham to typer: Marie (moderen) og Magdalene (prostituerede). Derfor er det ikke vanskeligt for ham at sende sin kone ud i prostitution. Men Karpman antyder også en anden mekanisme: På grund af den ambivalente indstilling til moderen ønsker han at få al den kærlighed, han på nogen måde kan, fra hende. På dette punkt er han imidlertid umættelig, og den kærlighed, han faktisk har fået, kan, således som det fremgår af hans livshistorie, langt fra tilfredsstillende hans krav. Derfor opstår der et fjendskab mod moderen, der ikke har gengældt hans kærlighed. På dette punkt føler nogle neurotikere, at de ikke kan udholde at hade moderen, og deres emotionelle reaktioner overfor kvinder kommer til at forløbe på 2 måder: De bevarer kærligheden til moderen og afreagerer hadet overfor andre kvinder. »In the present instance, the patient gave vent to his basic hostility on his wife, and in hating her he satisfied his hostility component toward his mother«. Karpmans synspunkter støttes af en lang række enkeltiagttagelser, som der ikke her er plads til at referere; men i øvrigt giver denne case story ligesåvel som mange andre, man støder på i amerikansk

litteratur, et klart indtryk af, at det aktmateriale, der arbejdes udfra, ikke er så fyldigt og velgennemarbejdet, som tilfældet er i danske retssager. Mangelfulde oplysninger, modstridende oplysninger og uklarheder vanskeliggør i nogen grad arbejdet som Karpmans.

Hans von Hentig skriver om: *The Suspect: A Study in the Psychopathology of Social Standards*. Forfatteren beskæftiger sig med prototypen på den mistænkte: den sultne, trætte, snavsede, ubarberede, sygeligt udseende, pjaltede, vagabondlignende person. Han gennemgår en lang række af de egenskaber, som forøger risikoen for, at et menneske vil blive mistænkt for at begå forbrydelser, og får herved lejlighed til at demonstrere sin meget store belæsthed, der nu også synes at dække det meste af den amerikanske kriminalvidenskabelige litteratur. Han fremhæver, at de egenskaber, der adskiller den mistænkelige fra den ikke-mistænkelige, svarer til en tidligere kulturs erfaringer. De afspejler stadig »a rural, immobile, non-anonymous world and the pre-machine age«.

Irving A. Lanzer giver i en artikel om: *Forensic Social Case Work: An Analytical Survey*, en oversigt over praktisk socialt arbejde, hovedsagelig indenfor kriminalpolitikens område, idet han dog fremhæver, at ikke alle sider af det arbejde, som socialrådgiveren udfører med og for betinget dømte og prøveløsladte kan betegnes som »social case work«.

I hæfte 2 finder man et foredrag af *Lord Templewood (Sir Samuel Hoare)*, holdt i De Forenede Nationers hovedkvarter, Lake Success, Prevention and Treatment. Foredraget giver på en kort historisk baggrund en gennemgang af det lovforslag til en ny (nu vedtaget) straffelov for England, som for en meget væsentlig del skyldes Lord Templewoods indsats. Han beskæftiger sig særlig med de unge lovovertrædere og vaneforbrydere og diskuterer spørgsmålet om de helt og delvis ubestemte straffe og forsvarer den engelske kompromis-løsning: delvis ubestemt straf med fixeret maximum overfor vaneforbryderne. I slutningen af foredraget går han ind på De Forenede Nationers arbejde på det kriminalpolitiske område, som han tillægger en overordentlig stor betydning, og som han sætter i nær forbindelse med en anden gren af F.N.'s arbejde: spørgsmålet om menneskerettighederne.

Benjamin B. Ferencz: *Nürnberg Trial Procedure and the Rights of the Accused*, er en oversigt over den vidtgående beskyttelse, der er ydet de anklagede i Nürnberg-processen. Forfatteren viser — man tør måske sige beviser — klart, at Nürnberg-domstolen ikke simpelthen har været et instrument, der skulle tjene sejrherrenes i og for sig forståelige ønsker om hævn over de slagte angribere. Til trods for krigsforbrydelsernes grovhed har deres ansvarlige ophavsmænd haft bedre muligheder for at forsvare sig ved den internationale domstol, end hvis de var blevet dømt efter amerikansk, engelsk, fransk, russisk — eller tysk — ret.

Wladimir Eliasberg: *Psychiatric and Psychologic Opinions in Court*. Forfatteren, der er psykiater og tillige uddannet i psykologi, diskuterer efter en kort historisk indledning følgende 2 spørgsmål: 1) Hvad er forskellen på psykologens og psykiaterens synspunkt (opinion)? 2) Kan der skabes overensstemmelse mellem psykologen og psykiateren som eksperter, og kan deres synspunkter bringes i overensstem-

melse med hinanden? Han fremhæver, at forskellene hænger sammen med psykologens og psykiaterens forskelligartede uddannelse og erfaring, emnerne de drøfter, og selve synspunkternes forskelligartede erkendelsesteoretiske indhold. De to eksperterers synspunkter er naturligvis alligevel nøje forbundne, og deres erfaringsområder overlapper i stor udstrækning hinanden. At forene synspunkterne kræver et samarbejde, der muligvis vil munde ud i opbygningen af en ny disciplin: psykologisk psykiatri. Iøvrigt understreges det i artiklen, at uoverensstemmelser mellem forskellige eksperterers synspunkter er at foretrække for retten, der skal træffe afgørelsen i en sag, fremfor en enighed, der er baseret på uholdbare antagelser.

I en kort artikel om: *Psychopathic Personality, Some Social and Psychiatric Aspects*, diskuterer *Alex J. Arieff* og *David B. Rotman* psykopatibegrebet. De gør herunder rede for resultaterne af en undersøgelse af 25 »unselected« tilfælde, der har passeret »the Psychiatric Institute of the Municipal Court of Chicago«. En enkelt af konklusionerne (at psykopatien er konstitutionel, fordi en overfladisk sociologisk undersøgelse ikke har vist »sociological factors as strongly pertinent to the etiology of this disorder«) forekommer ganske uholdbar på grundlag af de præmisser, der fremlægges i redegørelsen.

Rev A. Skidmore: Penological Pioneering in the Walnut Street Jail, 1789—1799, er en interessant oversigt over det verdensberømte fængsels historie i en af dets mest betydningsfulde reformperioder. Reformerne bestod ikke blot i den isolation, der gennemførtes for nogle af fangerens vedkommende. Den omfattede også skolegang, arbejdsdriften, lægetilsyn med fangerne og et benådningssystem, der tog hensyn til fangerens »flid og værdighed«, og — sidst med ikke mindst — »a board of inspectors«, der gav det tilsyn, der hidtil var ført af sheriffen, et virkelig positivt indhold. Det er heller ikke uden interesse at se, at fængselsinspektøren fra 1793—96 var en kvinde, *Mary Weed*. I disse tre år var fængslet »in excellent condition. There were few attempts to escape. Order and discipline prevailed among the prisoners. Industry and active employment were maintained«.

I *National Series on State Judicial Criminal Statistics Discontinued* gør *Harry Alpert* rede for de grunde, der har ført til, at man i U.S.A. har måttet opgave at videreføre den domfældelsesstatistik, som the Bureau of Census startede i 1932. »Half-hearted interest, incidental supervision, lack of support by consumers, absence of appropriate mechanisms of cooperation and inadequate source facilities all contributed to render this statistical series rather ineffectual«.

I hæfte 3 skriver *Laurance M. Hyde* om de specielle amerikanske problemer vedrørende dommerudnævnelser, der hænger sammen med, at dommerembedet i mange stater har været og stadig er en politisk post, idet han gør rede for: *The Missouri Plan for Selection and Tenure of Judges*. Planen er et forsøg på at lade besættelsen af dommerembeder afgøre af politisk uafhængige organer.

The Myth of the Wide-Open Town af *Virgil W. Petersen* behandler sammenhængen mellem byernes kommunalpolitik, forskellige former for white-collar criminality og bandekriminaliteten. Forfatteren belyser forholdene i Kansas, Chicago og New York og gør opmærksom på, at Miamis wide-open-town-politik, eller som den også kaldes: en liberal kommunalpolitik, indebærer en betydelig risiko for kriminali-

tet, der allerede har givet sig udtryk i, at nogle af USA's berømteste og farligste gangstere har slået sig ned i Floridas internationalt prægede badeby.

Årgangens værdifuldeste arbejde er en afhandling om War Crimes and their Motivation, The Socio-Psychological Structure of the SS and the Criminalization of a Society af *Leo Alexander*. Forfatteren, der er psykiater, var »consultant to the Secretary of War of the United States, on duty with the Office of the Chief of Counsel for War Crimes in Nurnberg, U.S. Zone of Germany, 1946—1947«. Han beskæftiger sig med SS, der ved Nürnberg-domstolen blev stemplet som en kriminel organisation, ikke blot fordi dens medlemmer faktisk begik forbrydelser, men også fordi SS's tænkemåde og sociale adfærd var af samme art som det, man ser i amerikanske forbryderbander. Forbrydelserne blev begået, dels med det formål at nå bestemte mål, som den kriminelle handling direkte sigtede på, men dels også med det formål at vinde og bevare gruppens loyalitet. Det sidste mål realiseredes ved, at man fik medlemmerne impliceret i en så grov kriminalitet, at de ikke kunne vende tilbage til samfundet igen. Interessant er påvisningen af, at metoden, som Hitler sandsynligvis har lært ved studiet af en bog om Djenghis Khan, blev anvendt ganske bevidst af i hvert fald de højere ledere indenfor SS. Derudover indeholder artiklen et stort materiale til belysning af kriminaliteten indenfor organisationen ud fra andre synspunkter, bl.a. værdifuldt stof om de tyske videnskabsmænds andel i krigsforbrydelserne. Det er tankevækkende læsning, også i dag, hvor nazi-inficerede organisationer synes at være ved at dukke op både i Tyskland og i nogle af de skandinaviske lande.

Gunnar Dahlberg: A New Method in Crime Statistics Applied to the Population of Sweden, er en gennemgang af de risikoberegninger, forfatteren tidligere har gjort rede for her i tidsskriftet.

I hæfte 4 skriver *Robert V. Seliger* om Medical Psychological Aspects of Contemporary Alcoholism. Forfatteren understreger, at alkoholister er syge mennesker, og betegner alkoholismen som en psyko-socio-biologisk lidelse, der ikke kan behandles ved nogen universalkur. Behandlingen bør sætte ind i sygdommens tidlige stadier, og den må sigte på alle de forskellige faktorer, der indgår i det årsagskompleks, der betinger spiritusmisbruget.

The Sociological Study of the Prison Community af *F. E. Haynes* er en gennemgang af nogle af de resultater, som sociologer har nået ved at studere fængelsmilieuet som »participant observers«, d.v.s. som »fanger«, der er anonyme for medfangerne og fængelsfunktionærerne, som ikke-kriminelle »beboere« af fængslet eller som »neutrale iagttagere«. Afgørende for resultaterne af den slags undersøgelser har det været, at iagttageren ikke har taget del i eller haft noget ansvar for nogen del af fængslets behandling. Artiklen indeholder interessante bidrag til en belysning af fængelsmilieuets socialpsykologiske struktur.

Edmund R. East, der er leder af Correctional Institutions at the U.S. Naval Disciplinary Barracks, Portsmouth, New Hampshire, skriver om: Postwar Military Training in Correctional Institutions, og konkluderer, at en militær uddannelse i institutioner for unge lovovertrædere kan blive af afgørende betydning for nationen, individerne og institutionen.

Carl Christian Givskov giver i en artikel om: The Danish »Purge-Laws« en oversigt over lovgivningen vedrørende forræderi og anden landsskadelig virksomhed og strejfer ind på nogle af de problemer, som opgøret med landssvigerne har rejst i Danmark.

Cheng, Chi-Yu: The Chinese Theory of Criminal Law, er en overvejende historisk orienteret gennemgang af kinesisk strafferet og dens sammenhæng med kinesisk filosofi og kultur, hvor forfatteren også strejfer ind på den sociologiske baggrund for strafferettens udvikling.

Classification in a Minimum Security Institution af *Vernon Fox* behandler klassifikationsproblemer på baggrund af arbejdet i Michigan's Cassidy Lake Technical School, en institution, der huser unge lovovertrædere og vanskelige drenge i to skarpt adskilte afdelinger. Klarer end i mange andre afhandlinger om klassifikationen i amerikanske fængsler vises det, at »classification« er identisk med, hvad der i skandinaviske lande snarest ville blive betegnet som individualiserende behandling.

Hæftet slutter med en meget kort afhandling om Poverty, Race and Crime af *James Edward McKeown*, baseret på amerikansk anmeldelsesstatistik, økonomisk statistik og befolkningsstatistik. Undersøgelsen har ifølge forfatteren på slående måde vist rigtigheden af en sammenhæng (mellem kriminalitet og økonomiske forhold, og kriminalitet og race), som case-study metoden har afsløret ved studier af enkelttilfælde.

Hæfte 5 indledes med en afhandling af *Leo Alexander*: Destructive and Self-Destructive Trends in Criminalized Society, A Study of Totalitarianism, der supplerer de betragtninger, forfatteren har gjort gældende i tidsskriftets 3. hæfte. Her beskæftiger han sig med den nazistiske overtro vedrørende døden. Det var en primitiv tro på, at dødes »ånd« eller »kraft« kunne gå over i livløs materie. Nazi-lederne handlede i overensstemmelse med denne overtro. Menneskelegemer, levende og døde, blev begravet i fæstningsanlæggenes beton. På Herman Göring stålværkerne blev levende og døde kastede i smeltende stål, fordi man ville undersøge, om et eller andet stof i menneskelegemet, et mineral eller en anden mystisk substans, kunne gøre stålet stærkere end de sædvanlige råprodukter. Udtalelser af Göring, Himmler, Rosenberg og Darré viser, at de nærrede en sådan mystisk tro af ganske primitiv natur. Hitler har i det mindste gennem sine handlinger vist, at han delte deres overtro. Nazi-lederne indenfor SS, og specielt Himmler, lod tropernes uddannelse præge af sådanne synspunkter på to måder. De skulle opdrages til »Tötungsbereitschaft« og »Sterbfreudigkeit«. Alexander viser på grundlag af et omfattende materiale, hvorledes den extreme villighed til at dræbe og glæden over ens egen død blev kræfter, der ikke lod sig bremse eller begrænse i deres udførelse. De førte til et blodbad uden lige i historien, og de ledsagedes af en fuldstændig korrupsion indenfor SS, hvor andre former for kriminalitet skød frem med paddehatteagtig fart.

I The Constitutional Basis for Cooperative Crime Control skriver *A. C. Breckenridge* om den voksende nødvendighed af en centralisering af de kriminalpolitiske bestræbelser i USA.

Benjamin Karpman: Criminality, Insanity and the Law, er en gennemgang af psykosernes, intelligensdefekternes, neurosernes, seksualabnormiteternes og psykopatiernes betydning som årsager til krimi-

nalitet. Forfatteren drager de kriminalpolitiske konsekvenser af sine radikale synspunkter; enhver lovovertrædelse er uden undtagelse symptom på en abnorm psykisk tilstand; derfor kan lovovertrædere ikke gøres ansvarlige for deres handlinger; de må behandles som syge mennesker. For skandinaviske læsere er Karpmans diskussion af psykopatidiagnosen af særlig interesse. Mange kriminelle er overfladisk set psykopater, men dybest set neurotikere (fundamentally a neurotic). Kun når reaktionerne, trods omhyggelig og dybtgående undersøgelse, ikke synes at have nogen psykologisk oprindelse, kun når der ikke er nogen psykogenese, er det tilladeligt at tale om psykopati.

Forensic Psychiatry af *Lowell S. Selling* diskuterer psykiatriens betydning i den civile retspleje og strafferetsplejen.

Negley K. Teeters giver i The International Penal and Penitentiary Congress (1910) and the Indeterminate Sentence en historisk oversigt over forhandlingerne på I.P.P.C.s 8. internationale kongres i Washington i 1910. Forfatteren beskæftiger sig særlig med diskussionerne om de helt eller delvis ubestemte straffe, der allerede dengang ridsede modsætningerne op mellem europæiske og amerikanske synspunkter.

Hæfte 6 indeholder en artikel om Jurisdiction, Intake and Socialized Justice af *Frederick W. Killian*, der beskæftiger sig med de problemer, der vedrører forholdet mellem strafferet og socialt forsorgsarbejde ved domstole, hvor socialrådgivere anvendes i stadig større udstrækning til indhentning af oplysninger før sagens afgørelse og i den efterfølgende behandling af lovovertræderne.

A Legal Phantasy, The Parole Commission Law af *Morris Ploscove* er en drøftelse af de vanskeligheder, der er opstået for den kriminalpolitiske praksis i New York ved gennemførelsen af the Parole Commission Law. Iflg. loven kan visse lovovertrædere, der anses for påvirkelige af sådanne forholdsregler, dømmes til (maximalt) 3 års fængsel på Riker's Island Penitentiary, medens formodet upåvirkelige højst kan idømmes 1 års almindeligt fængsel. Medens forsvarerne i den slags sager tidligere tegnede et billede af den anklagede i rosenrøde farver, ser man nu det særsyn, at forsvarerne til det yderste anstrenger sig for at godtgøre, at deres klienter er forhærdede, lastefulde og uforbederlige forbrydere.

I Captivity Psychoses Among Prisoners of War giver *Walter A. Lunden* en interessant gennemgang af de psykiske forstyrrelser, som tilværelsen i en krigsfangelejr — forøvrigt i en forbavsende ringe udstrækning — kan påføre fangerne. Forfatteren understreger forskellen på fængselspsykoserne og krigsfangelejrpsykoserne, som han sætter i forbindelse med den som regel manglende skyldfølelse hos krigsfanger.

Endelig giver *James M. Reinhardt* og *Edward C. Fischer* i The Sexual Psychopath and the Law en oversigt over lovgivningen i enkelte amerikanske stater, der har mulighed for at træffe særlige foranstaltninger mod såkaldte seksualpsykopater. Dette begreb er et rent legalt begreb, der er defineret på noget forskellig måde i forskellige stater; men dette forhindrer næppe, at de pågældende love anvendes overfor stort set samme gruppe af personer: seksualforbrydere, der gennem deres tidligere liv, f.x. flere straffe for seksualforbrydelser, har vist, at de er ude af stand til at kontrollere deres sexualdrift, så-

ledes at de er farlige for andre menneskers sikkerhed, fordi det er sandsynligt, at de vil angribe eller på anden måde krænke eller skade objektet for deres drift.

The Journal of Criminal Law and Criminology indeholder, som man vil se af denne anmeldelse, meget stof, der først og fremmest er af interesse for amerikanske kriminalister. Men i de fleste hæfter af tidsskriftet støder man dog på et og andet af mere generel interesse, og af og til på afhandlinger, der kan stå som paradigma på, hvad amerikansk kriminologi kan præstere, når den er ypperst.

Karl O. Christiansen.

NYUDKOMMEN LITTERATUR.

- Betænkning angående Fortabelse af Rettigheder som Følge af Straf, afg. af Straffelovskommissionen. J. H. Schultz. Kbhvn. 1950. 35 s.
- Brusin, Otto*: Über die Objektivität der Rechtsprechung. Helsinki 1949. 122 s.
- Christiansen, Karl O.*: Mandlige landssvigere i Danmark under besættelsen. Udg. af Direktoratet for Fængselsvæsenet. I komm. hos G. E. C. Gad. Kbhvn. 1950. 174 s.
- Festskrift tillägnad Birger Ekeberg. Utgiven af Svensk Juristtidning. Stockholm 1950. 602 s.
- Kranz Heinrich*: Die Narkoanalyse als diagnostisches und kriminalistisches Verfahren. Recht und Staat 150. J. C. B. Mohr. Tübingen 1950. 38 s.
- Kriminalstatistik 1947. Udg. af Det statistiske departement. Kbhvn. 1950. 72 s.
- Notable British Trials Series. Trial of Oscar Slater. 4th Ed. Edited by *William Roughead*. William Hodge & Co. London 1950. 338 s.
- Pollak, Otto*: The Criminality of Women. University of Pennsylvania Press. Philadelphia 1950. 180 s.
- Skrifter tillägnade Natanael Gärde. Svensk Juristtidning Årg. 35. Sthlm. 1950.
- Stott, D. H.*: Delinquency and Human Nature. Published by the Carnegie United Kingdom Trust, Dunfermline, Fife. 1950. 460 s.
- The Annals of The American Academy of Political and Social Science. May 1950. Philadelphia 1950. 209 s.
- The Journal of Criminal Science. Vol. two. A Symposium on the Criminal Justice Act. 1948, Ed. by L. Radzinowicz and J. W. C. Turner. MacMillan and Co. Ltd., London 1950. 217 s.
-